

CHƯƠNG 10:

Ngày thành hôn đã gần đến. Chỉ còn hai hôm nữa là chúng tôi sẽ cử hành hôn lễ. Thế nhưng, một chuyện chẳng lành bỗng xảy ra.

Sáng sớm hôm ấy, tôi vừa ăn điểm tâm xong và sửa soạn đến sở làm việc thì đưa bé bán báo đem giao tờ báo đến tận nhà tôi. Tiện tay, tôi mở tờ báo ra xem, bỗng tôi thấy tờ "Tin Tức Hương Cảng" có đăng tin "Ca sĩ hữu danh Vũ Bội đêm hôm qua đã bị hai tên nọ đánh trọng thương."

Khi mắt tôi vừa dừng lại cái tựa bài báo ấy thì tôi không khỏi giật nảy mình và vội vàng đọc tiếp nội dung bài báo ngay. Thì ra, Vũ Bội đã bị người ta đánh đến hôn mê bất tỉnh, nằm bên lề đường, sau đó được cảnh sát tuần tiễu phát giác và chở chàng vào bệnh viện Y Lợi Sa Bạch để cứu chữa.

Đọc đến đó, trong đầu óc tôi chỉ còn có mỗi một ý định: Phải lập tức đi ngay đến bệnh viện Y Lợi Sa Bạch để thăm chàng.

Khi tôi đến nơi, tìm được phòng của Vũ Bội và được người y tá đưa vào, thì Vũ Bội tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên. Chàng lấy làm lạ hỏi:

- Y Sa, do đâu em lại biết được anh đang nằm trong bệnh viện mà vào đây?
- Em vừa đọc báo mới hay được tin này. Tôi đáp.

Vũ Bội lật đật chống tay ngồi dậy và lo lắng hỏi:

- Thế báo chí đã nói gì về anh?

Tôi bèn đưa tờ báo cho chàng xem. Trong khi chàng đọc ngấu ngiennes bản tin có liên quan đến chàng, tôi ngồi trên mé giường và yên lặng nhìn chàng.

Sau khi đọc được một lúc, chàng hỏi tôi:

- Em còn có tờ báo nào khác nữa không?
- Ở nhà em chỉ mua có mỗi một tờ báo đó thôi.

Tôi lo lắng hỏi chàng:

- Thương thế của anh hiện ra làm sao?

Vũ Bội gượng cười đáp:

- Xong rồi, chẳng có gì đâu! Đến chiều nay là anh đã có thể xuất viện được rồi.

- Nhưng kẻ nào đã đánh anh vậy?
- Anh cũng không nhận ra được bọn chúng.
- Vậy thì... tại sao họ lại muốn đánh anh chứ?

- Rất có thể là họ đã nhận lầm người cũng không chừng. Nhưng anh tin rằng thế nào rồi cảnh sát cũng sẽ sớm tìm ra được hung thủ.

Tôi khổ tâm nói:

- Vũ Bội, chỉ còn có hai hôm nữa là hôn lễ của chúng ta sẽ cử hành, thế mà anh lại bị người ta đã thương như thế này thì...

Vũ Bội nói ngay:

- Em hãy trở về sở làm đi. Mọi chuyện hãy để anh an bài, em chớ có thương tâm mà chi.

Tôi buồn bã cúi đầu.

- Em hãy về sở làm đi. Vũ Bội lại dùng giọng ra lệnh mà bảo tôi lần nữa.

Nước mắt tuôn trào ra đôi khóe, tôi quay đầu lại nhìn Vũ Bội.

Chàng thân nhiên mỉm một nụ cười với tôi.

Người y tá đi vào phòng và thay thế Vũ Bội mời tôi ra để săn sóc cho chàng, nên tôi đành phải rời khỏi nơi ấy. Tôi cảm thấy lòng mình nặng trĩu mối lo âu tưởng chừng có treo đá.

Khi đi ngang qua một sạp báo, thấy có báo buổi trưa đã xuất bản, tôi bèn ghé vào mua ngay một tờ "Cảng Văn Bản". Tôi thấy có một bài báo nói đến Vũ Bội nên đọc ngay Bài báo cho biết: Ca sĩ đã bị đánh vì dính líu với một người đàn bà, mà người đàn bà đó chính là vợ của một tay buôn lậu người Thái tên là Mỗ Đại Hanh...

Đọc xong bài báo ấy, tôi cảm thấy tim mình đập rối loạn trong lồng ngực. Tôi không biết người đàn bà trong bài văn ấy là ai. Nhưng, theo như nội dung bài báo ấy, tôi được biết vấn đề tình yêu của Vũ Bội không được chuyên nhất rồi.

Tôi không còn hoài nghi gì về tính cách xác thực của tờ báo ấy nữa. Tuy nhiên, để tìm giải đáp cho vấn đề, tôi bèn gọi điện thoại đến báo quán để nói chuyện với tác giả bài báo ấy.

Nhưng bên kia đầu giây, người ta trả lời: Xin cô hãy gọi lại sáng mai, vì hiện chúng tôi đã tan sở rồi.

Tôi không biết làm sao hơn là đành trở về sở làm, cắt bài báo ấy, cắt vào trong sách tay với ý định sẽ đem cho Vũ Bội xem.

Đến khi tan sở, tôi khóa tủ và sửa soạn ra về thì bỗng Tá Ty mỉm cười với tôi và đi thẳng đến bên tôi.

Đã từ lâu, tôi và Tá Ty không hề nói chuyện với nhau, nên khi thấy vậy tôi đâm ra hoài nghi, không hiểu có phải Tá Ty đang cười với mình chăng, do đó tôi nghiêm hằm nét mặt khi nhìn lại cô ta.

Tá Ty bèn cất tiếng gọi to:

- Y Sa! Hãy chờ mình một chút, mình có chuyện muốn nói với Y Sa!

Tôi vẫn nghiêm nghị nhìn cô ta.

Tá Ty đến nắm lấy tay tôi và nói:

- Y Sa, vào cuối tháng này mình sẽ kết hôn. Vì vậy mình hy vọng Y Sa sẽ đến dự lễ cưới của mình cho vui.

Nghe Tá Ty nói câu ấy, tôi không khỏi đứng lạng người đi. Mãi một lúc sau, tôi mới nói được:

- Tá Ty kết hôn với ai thế?

Tá Ty đưa mắt nhìn tôi và có vẻ kiêu ngạo nói:

- à, điều đó... mình không thể nói cho Y Sa biết được!

- Tại sao vậy?

Tá Ty không trả lời, mà lại hỏi:

- Y Sa có bằng lòng đến dự lễ cưới của mình không?

Tôi nghĩ rằng giữa con người với nhau cần phải có tình hữu nghị chứ không nên duy trì sự cừu hận. Huống hồ chỉ trước đây tôi và Tá Ty đã từng là bạn với nhau, nhưng chỉ vì tranh đoạt Vũ Bội mà tôi và Tá Ty mới giận hờn nhau. Giờ đây tôi đã chiếm được Vũ Bội rồi, trong khi Tá Ty muốn kết lại tình bạn thì tại sao tôi lại từ chối lời mời của cô ta. Nghĩ vậy nên tôi không ngần ngại nói:

- Tá Ty, tôi sẵn sàng nhận lời mời của bạn!

Tá Ty nắm chặt lấy tay tôi và cao hứng nói:

- Cảm ơn Y Sa lắm.

Thái độ đầy nhiệt tình của Tá Ty khiến tôi hết sức cảm động. Tôi không khỏi hối tiếc về việc mình đã dùng những lời lẽ quá độc ác mà mắng nhiếc Tá Ty trước đây, nên tôi hạ thấp giọng nói với cô ta:

- Tá Ty, tôi thành thật xin Tá Ty hãy thứ lỗi cho tôi...

Nhưng Tá Ty vội vàng ngắt lời tôi ngay:

- Y Sa chớ có nhắc lại chuyện đã qua nữa! Chớ nên gợi lại chuyện cũ mà làm chi...

Tôi hối hận cúi đầu nhìn xuống. Tá Ty nói tiếp:

- Thôi, Y Sa hãy về đi! Tối nay mình còn phải cùng đi với ông quản lý dự tiệc nữa.

Thế là tôi rời khỏi sở làm để ra về.

Nhưng vừa đi tôi vừa băn khoăn tự hỏi:

- Tại sao Tá Ty lại không chịu nói tên vị hôn phu của cô ta cho mình biết? Phải chăng vì mình cũng quen với anh chàng ấy? Không lẽ sự kết hôn giữa Tá Ty và Vũ Bội đã bất thành?

Nghĩ đến điều ấy, tôi bất giác đâm ra sợ hãi và cảm thấy run rẩy cả đôi tay.

Khi tôi về đến nhà thì chuông điện thoại bỗng reo vang. Tôi giờ ở phòng điện thoại lên nghe, thì ra đó là một cô bạn học cũ của tôi gọi đến. Tôi và cô bạn ấy đã từ lâu không có gặp nhau.

Tôi hỏi:

- Bạn đã nhận được thiệp mời của tôi chưa?

- Thiệp mời gì? Cô bạn trả lời. Tôi chẳng có nhận được thiệp mời nào của bạn cả.

Tôi nhớ rõ là mình đã biển hẩn hỏi tên của cô bạn ấy và đã trao cho Vũ Bội, vậy thì tại sao chàng lại chẳng hề gửi thiệp mời cho cô ta. Do đó mà tôi chỉ nói chuyện với cô bạn ấy mấy câu rồi vội vàng gác điện thoại xuống ngay. Sau đó, tôi lại gọi điện thoại cho các bạn khác của tôi để hỏi thăm xem họ đã nhận được thiệp mời của tôi chưa.

Nhưng ai nấy cũng đều trả lời giống nhau:

- Thiệp mời gì? Tôi chẳng có nhận được thiệp mời gì cả!

Như vậy là có chuyện lời thêu thật rồi. Tôi liền gọi điện thoại đến hỏi Vũ Bội.

Nhưng khi điện thoại gọi được rồi, người ở tửu lâu lại trả lời tôi:

- Ông Vũ Bội không có đi làm. Ông ấy đã xin nghỉ việc một tuần lễ.

- Các ông có biết tìm anh ấy ở đâu không?

- Dạ không!

- Thế anh ấy ở tại đâu?

- Cũng không biết nữa.

- Tôi có chuyện gấp cần gặp anh ấy. Tôi hỏi nhanh.

Nhưng "cạch" một tiếng, ống điện thoại ở bên kia đầu giây đã gác xuống.

Tôi cảm thấy tuyệt vọng, nên cúi gằm mặt xuống và bật khóc nho nhỏ.

Đêm hôm ấy, tôi khóc rất nhiều và mất ngủ suốt cả đêm. Qua sáng hôm sau, tôi dậy thì thấy đầu mình nhức như búa bổ và tinh thần bất định.

Nếu thể xác đau đớn thì còn thể dùng thuốc để trị liệu và chỉ cần uống thuốc đầu thống là cơn nhức đầu sẽ giảm ngay. Nhưng tinh thần đã đau đớn thì chẳng còn có thứ thuốc nào trị được cả. Trong lúc này đây, tinh thần tôi đang thống khổ còn hơn cả sự thống khổ của thể xác.

Tôi lo sợ đủ thứ. Lo sợ Vũ Bội sẽ lường gạt mất năm ngàn đồng của tôi.

Lo sợ ngân hàng sẽ phát giác ra việc tôi đã giả mạo chữ ký của mẹ tôi để lãnh tiền.

Lo sợ Vũ Bội sẽ kết hôn cùng Tá Ty.

Và lo sợ cả đứa con trong bụng tôi sẽ chóng ra chào đời...

Tôi mở tủ, lấy ra một chiếc Giupe mặc vào, đoạn ngồi trước kính mà hóa trang một cách vội vàng, rồi cầm chiếc sắc tay bỏ đi ra ngoài.

Nếu mẹ tôi nhìn thấy tôi lúc bấy giờ, thế nào bà cũng ngạc nhiên không ít, nhưng rất may là đêm hôm qua mẹ tôi đã đi đánh mặt chược tại nhà bà Triệu nên bà hãy còn ngủ trong phòng.

Tôi quyết đi tìm Vũ Bội cho bằng được. Tôi gọi taxi đi đến Cửu Long tìm loanh quay một lúc, cuối cùng tôi mới kiếm ra ngôi nhà lâu mà Vũ Bội đã dẫn tôi đến đó trước đây.

Khi đã vào trong thang máy, tôi đưa tay nhấn chiếc nút mang con số 7, vì tôi nhớ không sai Vũ Bội đã ở tại tầng lầu thứ bảy.

Từ trong thang máy bước ra, tôi đưa tay nhấn chuông điện. Mãi đến gần năm phút sau mới có người đi ra mở cửa. Một cô gái trẻ tuổi chừng như là người làm công vừa rảy nước trên tay vờ hỏi tôi:

- Cô muốn tìm ai?

- Tôi muốn tìm ông Vũ Bội.

Cô tớ gái nhìn tôi một lúc rồi hạ giọng nói nhỏ:

- Mời cô vào!

Tôi vào bên trong, ngồi tại chiếc ghế ở phòng khách. người tớ gái bung ra một ly nước cảm. Tôi đứng dậy tiếp lấy, rồi cô ta bỏ vào bên trong. Tôi thắc mắc tự hỏi:

- Vũ Bội đã mượn người tớ gái ấy từ bao giờ nhỉ?

Giữa lúc ấy, bỗng có một loạt tiếng động ken két kêu lên làm buột cả tại tôi. Tôi ngạc nhiên, ngược nhìn về hướng ấy, chợt trông thấy có một người đàn bà trạc 40 tuổi đang ngồi trên một chiếc xe lăn và dùng đôi tay của bà mà lăn chiếc xe đi lần ra phòng khách. Tiếng động vừa rồi chính là tiếng chiếc bánh xe lăn chạm trên mặt gạch mà phát ra.

Tôi chăm chú nhìn kỹ hơn người đàn bà đang ngồi trên chiếc xe lăn tay ấy. Gương mặt bà ta có vẻ khô khan, gầy ốm và đầy vẻ bệnh hoạn. Bà ta vừa lăn chiếc xe tiến đến gần tôi vừa đưa đôi mắt nhìn tôi đầy vẻ thù hận.

Tôi có phần sợ hãi, nên vội vàng cúi đầu chào bà ta với một nụ cười gượng gạo nở trên môi.

Bà ta vẫn tiếp tục lặn chiếc xe đến gần tôi và ánh mắt đầy thù hận của bà vẫn không ngớt nhìn tôi, khiến tôi càng thêm khiếp sợ và cất giọng run run thốt:

- Thưa bà, ông Vũ Bội có ở nhà chăng?

Người đàn bà ấy vẫn chăm chú nhìn tôi lom lom.

Tôi hoang mang tự hỏi:

- Không lẽ ta đã lầm địa chỉ? Lần trước ta đến đây chẳng hề thấy người đàn bà này mà!

Tôi từ từ ngược mặt lên và đảo mắt nhìn quanh cảnh trần thiết trong phòng thì thấy mọi vật vẫn y nguyên như tôi đã thấy trong lần trước đây. Nhất là lúc nhìn đến bức họa "Cô gái khảo thân dưới ánh nắng" của họa sĩ Renoir đang treo trên tường. Tôi càng tin chắc là mình chẳng hề lầm địa chỉ chút nào.

- Vậy thì không lẽ Vũ Bội đã sang căn phòng này cho người đàn bà ấy rồi?

Khi nghĩ đến điều này, tôi vội vàng đứng dậy, định nói với người đàn bà ấy: "Xin lỗi bà tôi đã lầm địa chỉ".

Nhưng người đàn bà ấy đã lên tiếng hỏi ngay:

- Cô muốn tìm Vũ Bội phải không?

Tôi cười đáp:

- Thưa phải. Tôi muốn tìm ca sĩ Vũ Bội!

Bà ta lạnh lùng hỏi tiếp:

- Nhưng cô tìm Vũ Bội có chuyện chi?

Tôi không trả lời mà hỏi lại:

- Anh ấy có ở nhà không, thưa bà?

- Vũ Bội... người đàn bà ấy định nói, nhưng ngừng lại ngay, lát sau mới hỏi tiếp - Cô tìm Vũ Bội có chuyện gì? Xin cô cứ nói với tôi cũng được.

Tôi cố lấy giọng điềm tĩnh hỏi lại bà ta:

- Thưa, bà có phải là mẹ của anh ấy chăng?

Bà ta lắc đầu:

- Không! Tôi à?... Tôi là... Vợ của Vũ Bội đây!

Nghe đến câu ấy, tôi đâm ra giật nảy mình và đứng lặng người đi một lúc rất lâu trong khi sắc mặt biến hẳn đi, người đàn bà ấy nói tiếp:

- Tiểu thư, chẳng hay cô là gì của Vũ Bội?

Tôi buộc lòng phải nói dối:

- Chúng tôi là bạn đồng sự tại dạ tổng hội.

Gương mặt người đàn bà ấy mới lộ nét vui cười:

- à, thì ra cô là bạn đồng sự của Vũ Bội ư? Hiện Vũ Bội không có ở nhà, vậy cô có điều gì muốn nhờ tôi chuyển lời cho Vũ Bội không?

Tôi cố trấn tĩnh thốt:

- Tôi nghe nói anh ấy đã bị người ta đánh trọng thương, nên tôi đến đây để thăm anh ấy. Chẳng hiểu thương thế của anh ấy có nặng chặng?

- Không có sao. Xin cảm ơn cô đã quan tâm đến anh ấy như vậy!... Anh ấy vừa đi khỏi cách đây không lâu, nghe nói anh ấy đi Hương Cảng để nhờ một ông thầy chuyên chữa về trật đả xem giùm.

- Đến chừng nào thì anh ấy về, thưa bà?

- Có lẽ đến tối anh ấy mới về.

Tôi cố nén cơn đau khổ trong lòng và gượng cười nói:

- Thưa bà, tôi thấy báo chí nói chồng bà đã bị người ta đánh là vì ông ấy có quan hệ với một nữ nhân...

- Phải! Bà ta lộ vẻ bực tức nói. Tôi thật không ngờ nhà tôi lại làm một việc bậy như thế.

- Chắc bà cũng đã thừa biết nữ nhân ấy là ai rồi?

- Phải, đó là Trại Kim Liên.

- Trại Kim Liên? Có phải đó là Trại Kim Liên mà trước đây thường xuất hiện trên vô tuyến truyền hình?

- Đúng thế!

- Vậy sao bà không tìm cách ngăn cản chuyện đó?

- Tôi đã đi Nhật Bản từ nửa năm nay, mãi đến gần đây tôi mới về tới.

Tôi há hốc mồm nhìn bà vợ của Vũ Bội dăm dăm. Bà ta nghiêng răng, tỏ vẻ giận dữ nói:

- Vũ Bội là hạng người không có lương tâm. Tôi đã nuôi anh ấy từ nhiều năm qua, thế mà anh ấy lại nở nhần tâm làm nhiều điều không phải đối với tôi.

Nghe vợ Vũ Bội nói như thế, tôi chẳng còn hoài nghi gì nữa. Lòng tôi bùng bùng tức giận đến cực điểm, biết được là mình đã trót yêu một tên sở Khanh, đều giả rồi. Tôi ngồi trên ghế sa-lông mà phần uất đến run cả đôi tay...

Bà vợ Vũ Bội nhìn tôi và hỏi:

- Cô có điều chi khó hiểu chặng?

Tôi bối rối lắc đầu và gượng cười đáp:

- Dạ, không... Không có gì cả...

Tuy nói như thế nhưng nước mắt tôi đã muốn tuôn trào ra đôi khé. Tôi nhận thấy mình chớ nên ngồi lại lâu hơn nữa, nếu không, tôi sẽ òa ra khóc trước mặt vợ Vũ Bội mất. Vì vậy mà tôi vội vàng đứng lên và nói:

- Xin lỗi bà, tôi xin phép bà tôi về.

- Vâng, xin cảm ơn cô đã đến thăm Vũ Bội... à, xin cô cho biết tên cô để khi Vũ Bội về tới, tôi sẽ nói lại cho anh ấy biết.

Tôi nói dối:

- Tôi... tôi tên là ái Liên!

Vợ Vũ Bội lăn chiếc xe tới trước và nói:

- Hy vọng khi nào rảnh, cô sẽ đến đây chơi thường hơn. Chào cô, cô ái Liên.

Tôi hấp tấp quay gót đi ra khỏi cửa. Khi đã vào đến bên trong thang máy, tôi không sao nén cơn đau khổ được nữa, nên gục đầu vào vách thang máy khóc nức nở.

Thật vậy, tôi như người đã mất hết lý trí. Tôi bước đi như điên như cuồng ở ngoài đường.

Phải, tôi đã quá sức đau khổ và chỉ muốn chết mà thôi.

Chỉ có chết, tôi mới có thể quên được nỗi thống khổ, quên được sự lườm gạt của Vũ Bội.

Thế là tôi gọi một chiếc taxi, đi thẳng đến eo biển thuộc một vùng tịch mịch nhất ở ngoại ô. Tôi xuống xe, đi vòng theo lùm cây rậm rạp, rồi dò theo con đường nhỏ đầy đá lởm chởm mà đi lần ra bờ biển.

Gió lạnh thổi tạt vào mặt rét căm căm khiến tôi càng thêm đau khổ hơn nữa. Từng cơn gió rít ào ào tựa hời tiếng hú của loài ma quỷ và những lượn sóng to đập ghèn đá, phát ra những tiếng thật hãi hùng.

Tôi đứng trên bờ đá, nhìn mặt bể mênh mông và có cảm tưởng như mình đang đến tận cùng của kiếp nhân sinh...

Cơn gió đã yếu dần. Sóng biển cũng bớt đi. Mây trên trời cũng từ từ di chuyển. ánh trăng sáng tỏ lạnh lùng chiếu xuống đầu tôi. Trong cái tình cảnh của giây phút ấy, tôi không khỏi nhớ lại thơ còn thơ ấu, tôi đã từng đi bắt ốc, bắt cá trên bờ biển vào những đêm trăng sáng như thế này.

Sự hồi tưởng lại thời quá khứ êm đềm đã trôi qua khiến tôi chẳng còn muốn chết nữa. Tôi nhớ đến những đứa bạn của thời thơ ấu, những đứa bạn đồng học ngày xưa. Đứa nào cũng đều hiền lành, thân thiết nhưng tôi đã dần dần tự rời xa chúng nó. Tôi đối với chúng nó có phải chẳng? Tôi đối với cha, với mẹ mình có phải chẳng? Và tôi đối với cả mình nữa có phải chẳng?

Thế nhưng, khi nghĩ đến sự lườm gạt của Vũ Bội, tôi chẳng còn lý do gì để tiếp tục sống nữa.

Tôi uể oải đứng lên, nhắm nghiền đôi mắt lại, nhắm thật chặt và tự thúc giục mình: Hãy nhảy xuống dưới kia đi!

Lòng tôi lúc đó đã chết mất rồi, nên tôi cố thu hết can đảm, ngã mình về phía trước, hai bàn tay nắm chặt lại...

Nhưng khi thân mình tôi vừa nghiêng về phía trước thì đột nhiên, tôi có cảm giác bị một bàn tay rắn chắc nắm chặt lại, tiếp đó tôi nghe có tiếng nói phát ra từ sau lưng:

- Ngốc tử sao lại nhảy xuống biển tự sát chứ?

Tiếng nói to cất lên, khiến tôi vụt thoát ra khỏi cơn mê man của thần trí. Tôi quay đầu nhìn lại thì nhận ra chính là người tài xế taxi vừa rồi. Ông ta lạnh lùng nhìn tôi với ánh mắt đầy trách móc. Tôi vừa vùng vẫy vừa la hét:

- Hãy buông tôi ra! Chớ có cứu tôi làm gì! Chớ có cứu tôi làm gì!.. Tôi muốn chết tôi chỉ muốn chết mà thôi...

Tôi vùng vẫy và ngã mình về phía mặt biển. Nhưng "bốp" một tiếng, người tài xế taxi giáng cho một tát tay và nghiêm nghị thốt:

- Tại sao cô lại làm chuyện ngu ngốc như thế chứ?

Tôi vụt òa khóc nức nở và khóc thật tọ người tài xế taxi chẳng cần tìm hiểu thêm, ông ta nắm chặt lấy tôi và lôi tôi trở lại con đường vừa rồi. Khi đã đến công lộ, ông ta đẩy tôi lên xe ở phía sau, rồi vì sợ tôi chạy đi, ông ta không quên khóa cửa xe lại cẩn thận, đoạn mở máy cho xe chạy đi về hướng thị khu.

Khi đến trước một tiệm ăn đêm, ông ta dừng lại, mở cửa xe, đưa tay dìu tôi xuống và nói:

- Đi, tôi mời cô ăn chút gì đi!

Tôi lặng lẽ theo ông ta vào trong quán. Ông ta hỏi tôi ăn gì, tôi cảm thấy bụng mình đang đói thật, nên không ngần ngại đáp:

- Một đĩa cơm gà.

Chỉ không quá ba phút đồng hồ sau là tôi đã ăn hết sạch bát đầu. Tôi ăn thêm hai bát nữa. Bấy giờ người tài xế taxi mới cười nói:

- Cô ăn đã no chưa?

Tôi gật đầu và ngược lên nhìn ông ta kỹ hơn. Ông trạc 50 tuổi, thân hình khỏe mạnh, nước da đen đúa, trên má có nhiều nếp nhăn. Trông ông có vẻ như một người cần lao, rất thành thực, và bề ngoài của ông lại có phần không giống như người ở thị khu chút nào.

Thấy tôi nhìn ông, ông mỉm cười, rồi rút trong túi ra một chiếc khăn tay đã cũ mà lâu những giọt nước mắt còn đọng trên má tôi. Bàn tay của ông rất thô kệch, da ông chẳng khác nào giấy nhám chạm vào mặt làm tôi cảm thấy ran rát nhưng tôi không dám để lộ chút cử chỉ nào, sợ làm buồn lòng ông.

Sau khi chậm khô những giọt nước mắt của tôi xong, ông ta mỉm cười hỏi:

- Cô tên là gì?

- Y Sạ Tôi đáp.

- Cô có tâm sự gì đau khổ đến nỗi định lao đầu xuống biển như vậy?

Tôi buồn rầu cúi đầu đáp:

- Tôi đã bị một người đàn ông lừa gạt.

ông ta cất tiếng cười ha hả:

- Thì ra cô đã thất tình mà tự tử, thật là một sự dại dột vô cùng. Các cô gái đều dại dột như thế hết. Nếu như đêm nay tôi không cứu được cô thì cô đã theo vết xe của con gái tôi rồi?

Tôi mở to đôi mắt nhìn ông đăm đăm và hỏi:

- Thưa bác, thế ra con gái của bác cũng...

ông gật đầu nói:

- Phải, con a đầu óc tử áy đã yêu một thằng không có lương tâm. Về sau, thằng ấy đã kết hôn cùng em họ nhiều tiền của nó, nên nó tuyệt vọng lao đầu xuống biển tự sát vào năm nó mới 18 tuổi.

Tôi đưa đôi mắt đầy thương xót nhìn người tài xế taxi Ông nói tiếp:

- Thật ra, nó không nên chết như thế. Trên đời này có thiếu gì con trai, thì hà tất phải chết vì một thằng bất lương đó? Chết như thế thì có ích gì đâu?

Tôi nghe ông nói câu ấy mà bất giác tỉnh ngộ.

ông lại nói tiếp:

- Trong đời sống con người, có biết bao nhiêu là chuyện bất như ý xảy ra. Nếu cứ mỗi lần gặp chuyện bất như ý lại tự sát, thì trong đời sống con người, có biết bao nhiêu lần phải tự sát chứ? Bởi vậy, khi gặp phải điều gì khổ sở, cô cần phải can đảm mà chịu đựng để sinh tồn, chớ có đi vào con đường ngu xuẩn như thế.

Tôi cảm động vô cùng và rung rung nước mắt nói:

- Thưa bác, cháu xin chân thành cảm tạ cái ơn cứu mạng của bác.

Người tài xế taxi mỉm cười có vẻ rất hiền lành:

- Xem qua cách ăn mặc đẹp đẽ của cô, tôi tin chắc rằng gia cảnh của cô hẳn là khá lắm. hơn nữa, cô hãy còn trẻ tuổi và xinh đẹp như thế kia làm gì cô lại chẳng tìm ra một người bạn trai khác tử tế hơn. Vậy cô hãy cố quên đi tên bất lương ấy mà kết giao với người khác có thực tâm yêu cô là tốt nhất.

- Cảm ơn lời khuyên của bác. Cháu thật không ngờ bác lại ẩn mình sau lưng cháu như vậy. Bác đã giữ cháu lại vừa rồi, thật chẳng khác nào bác đã cứu sinh mạng cháu ra khỏi bàn tay của tử thần.

Ông ta cười nói:

- Khi cô gọi xe tôi dừng lại và leo lên xong, tôi nhận thấy gương mặt của cô có vẻ khác thường rồi. Sau đó tôi hỏi cô muốn đi đâu, cô ngập ngừng, suy nghĩ một lúc lâu mới trả lời là đi ra ngoại ô, rồi khi xe đang chạy đến khu vực rồi, đột nhiên cô bảo hãy dừng lại. Tôi thấy rõ cô đi không có mục đích gì cả, vả lại nơi ấy cũng chẳng có nhà cửa gì hết, vậy thì cô đến đây làm gì? Do đó tôi sức nhớ tới đứa con gái của tôi và việc làm bí ẩn của nó trước kia, nên tôi lập tức xuống xe và âm thầm theo dõi sau lưng cô Quả nhiên, tôi đã đoán không lầm. Ngoài ra, còn một điểm khả nghi khác nữa, đó là cô đã quên cả trả tiền xe cho tôi.

Nghe ông ta nói đến đây, tôi liền mở sắc tay ra, lấy tiền để trả cho ông, nhưng tôi mò mãi chỉ tìm thấy có hai đồng bạc. Tôi gượng cười nói với ông:

- Thưa bác, cháu đã quên mang tiền theo rồi. Để ngày mai, cháu sẽ đem tiền gửi lại công ty cho bác.

- Cô chớ bận tâm làm gì. Giờ thì đã quá khuya rồi, vậy để tôi đưa cô về nhà một thể.

- Xin bác chớ đưa cháu làm chị Cháu có hai đồng tiền đây, để cháu đi xe buýt về nhà cũng được.

- Nhưng đêm đã quá khuya rồi, xe buýt giờ này chắc chẳng còn đâu, vậy để tôi đưa cô về là hơn.

Tôi không từ chối nữa. Thế là ông ta trả tiền cho quán ăn, rồi cùng tôi ra xe và đưa tôi về nhà.

Khi xuống xe, tôi chưa kịp thốt lời cảm ơn ông thì ông nói cho tôi biết tên ông là Trương Vũ rồi sang số cho xe vọt đi ngay.